

Daniels bok – hundre og tjueto

Åpenbaringen av sannheten: En reise gjennom Daniel 11 og rystelsen av Guds folk

Jeff Pippenger
2024-03-07

Da lyset over Daniel kapittel elleve, vers førti til førtifem, ble åpnet ved endens tid i 1989, frembrakte sannhetens fiender en motstand som gjorde det mulig for Gud å åpenbare sannheter til forsvar for de grunnleggende premissene i avsnittet i Daniels bok, som da ble gjenstand for og fokus for Satans angrep. Denne striden om sannhet og villfarelse i den historien ble brukt av Den Hellige Ånd til å identifisere visse profetiske regler som ytterligere skulle øke den kunnskapen som var blitt åpnet, og som deretter skulle prøve den siste generasjonen i jordens historie. Vi har betraktet «tredobbel anvendelse av profetien» og identifisert disse anvendelsene som en grunnleggende regel som ble åpenbart gjennom den motstandsprosessen som Satan frembrakte i de dagene som ligger bak oss. Denne omstridte prosessen blir av Søster White betegnet som «ristelsen».

«Jeg ble gjort oppmerksom på Guds forsyn blant sitt folk og fikk se at hver prøvelse som den lutrende, rensende prosess fører over bekjennende kristne, viser at noen er slagg. Det fine gullet kommer ikke alltid til syne. I enhver religiøs krise er det noen som faller under fristelse. Guds rystelse blåser bort mengder som tørre blader. Fremgang mangedobler en stor skare bekjennere. Motgang rensar dem ut av menigheten. Som klasse er deres ånd ikke standhaftig hos Gud. De går ut fra oss fordi de ikke er av oss; for når trengsel eller forfølgelse oppstår på grunn av ordet, blir mange forarget.» Testimonies, bind 4, 89.

«Rystelsen» frembringes når sannheten avsegles av Løven av Judas stamme og deretter blir fremført.

«Jeg spurte om betydningen av den rystelsen jeg hadde sett, og det ble vist meg at den ville bli forårsaket av det rette vitnesbyrd som ble fremkalt ved rådet fra det Sanne Vitne til laodikeerne. Dette vil virke inn på mottagerens hjerte og vil lede ham til å opphøye standarden og forkynne den rette sannhet. Noen vil ikke tåle dette rette vitnesbyrd. De vil reise seg mot det, og dette er det som vil forårsake en rystelse blant Guds folk.» Early Writings, 271.

Innføringen av «sannhet» forårsaker alltid en rystelse, og den sannheten som ble avforseglet i 1989, gjorde nettopp det. En av fordelene ved den motstanden som ble reist mot sannheten, var utviklingen av et sett med regler for å stadfeste kunnskapens tilvekst gjennom årene som fulgte etter 1989. Utviklingen av disse reglene svarer parallelt til utviklingen av et sett med regler i millerittenes periode. Alle de tredobbelte anvendelsene av Bibelens profetier bidrar til klarhet om de siste dagers begivenheter.

De tredobbelte anvendelsene av Roma og Babylon fastslår forholdet mellom kvinnen og dyret som hun rir på og hersker over gjennom søndagslovskrisens historie, som også er historien om Guds

fullbyrdende dom over skjøgen Babylon.

Den trefoldige anvendelsen av «budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer», og også av «Elia», identifiserer verket og budskapet i de to tidsperiodene som illustrerer prøvetidens avslutning i de siste dager. Den første perioden begynner med den første røsten i Åpenbaringen kapittel atten, som representerer begynnelsen på den undersøkende dom over de levende for laodikeisk adventisme, og den siste perioden begynner med den andre røsten i Åpenbaringen kapittel atten, som representerer fullbyrdsdommen over Babylons skjøge.

De tredobbelte anvendelsene av Roma og Babylon representerer den ytre historien til Guds folk i de siste dager, mens de tredobbelte anvendelsene av Elia og budbæreren som bereder veien, representerer den indre historien til Guds folk i de siste dager. Den tredobbelte anvendelsen av de tre veer identifiserer det budskapet som går gjennom begge perioder, og som sammen representerer den avsluttende domsperioden, som begynner med Guds hus, og deretter over dem som står utenfor Guds hus. De tre veer identifiserer at islam er budskapet i senregnet, og også det redskapet til dom som Gud benytter mot dem som påtvinger tilbedelsen av solen på hele menneskeheten. Dommens avslutning representerer «Guds hevns dager», både over hans frafalne menighet og over de ugudelige utenfor hans menighet.

Da Jesus først begynte sin tjeneste i menigheten i Nasaret, benyttet Han Jesaja kapittel sekstien til å definere sin tjeneste, sitt budskap og sitt verk, hvilket innbefattet fastsettelsen av tiden for Guds hevn. Hans tjeneste, budskap og verk foregrep de hundre og førtifire tusens tjeneste, budskap og verk, for de følger profetisk Lammet hvor enn Han går.

Herren Guds Ånd er over meg, fordi Herren har salvet meg til å forkynne et godt budskap for de saktmodige; han har sendt meg for å forbinde dem som har et sønderbrutt hjerte, for å rope ut frihet for de fangne og åpning av fengselet for dem som er bundet; for å rope ut Herrens nådeår og vår Guds hevns dag; for å trøste alle som sørger; for å gi dem som sørger i Sion, å gi dem hodepyrd i stedet for aske, gledens olje i stedet for sorg, lovprisningens drakt i stedet for mismotets ånd; så de kan kalles rettferdighets terer, Herrens planting, for at han skal bli herliggjort. Og de skal bygge opp de gamle ruiner, de skal reise opp de fordums ødemarker, og de skal sette i stand de ødelagte byer, ødemarkene fra mange slekter. Og fremmede skal stå og gjete deres småfe, og utlendingers sønner skal være deres plogmenn og vingårdsmenn. Men dere skal kalles Herrens prester; de skal kalle dere vår Guds tjenere. Dere skal ete folkenes rikdom, og i deres herlighet skal dere rose dere. Jesaja 61:1–6.

Jesus ble salvet ved sin dåp, og dette veimerket er et forbilde på 11. september 2001, da Den Hellige Ånds salvelse begynte å komme over dem som erkjente at utgytelsen av senregnet i de siste dager var blitt forutskygget av millerittenes historie, som var de gamle ødetomter de hundre og førtifire tusen skulle bygge opp igjen, når de vendte tilbake til Jeremias gamle stier.

Budskapet om Kristi rettferdighet fra opprøret i 1888 ble igjen nærværende sannhet, og budskapet fra opprøret i 1888 var det gode budskap som har kraft til å forbinde sønderknuste hjerter, men som er uten kraft til å åpne de harde hjertene hos dem som har øyne å se med, men ikke ser, og som har ører å høre med, men ikke forstår. Budskapet om Kristi rettferdighet fra opprøret i 1888 var også

budskapet til Laodikea, som da igjen kom for å åpne fengselsdøren for dem som var syndens fanger, ved Ham som har makt til å åpne dører som intet menneske kan åpne, og lukke dører som intet menneske kan lukke.

Den 11. september 2001 skulle de som skulle frembære dette gode budskap, også forkynne Herrens velbehagelige år og vår Guds hevns dag. Herrens velbehagelige år begynte også på den tid, og Han er fullt villig til å ta imot en laodikeers omvendelse, inntil vår Guds hevns dag kommer ved den snart kommende søndagsloven i Amerikas forente stater. Da skal Hans hevn bli åpenbart over en menighet som nektet å kjenne sin besøkelsetid, og samtidig begynner den fremadskridende dommen over Babylon-skjøgen.

På hans velbehags dag lover han å trøste alle som sørger, og de som sørger i Jerusalem, blir fremstilt i Esekiel kapittel ni. Deres trøst blir tilveiebrakt ved Trøsteren, gjennom mottakelsen av budskapet om det sene regn, som da blir utøst over dem. Men bare dersom de gjenkjenner regnet. Når de først har fått Trøsteren og fullfører arbeidet med å gjenoppbygge de gamle ruinhaugene, gjennom metodikken «linje på linje», slik dette blir fremstilt i avsnittet hos Jesaja som arbeidet med å legge profetiens linje, som representerer ødeleggelsen i den hellige historie, over en annen profetiens linje som fremstiller en ødeleggelse. I det arbeidet gjenreiser de ødeleggelserne fra mange slektsledd. Da vil «de fremmede» svare dem som sørger, og som blir løftet opp som et banner, for at de fremmede skal se det.

Kristi forkynnelse om sitt verk og sin tjeneste, slik den er framstilt i Jesaja kapittel sekstién, er de hundre og førtifire tusens verk og tjeneste. Dette verket har vært illustrert i de hellige reformbevegelsene, og i 1989 kom endens tid, som alle de foregående «endens tider» hadde vært forbilder på. Likesom ett vers, Daniel kapittel åtte, vers fjorten, ble identifisert som grunnvollen og den sentrale søyle i millerittbevegelsen, er verset som er grunnvollen og den sentrale søyle i Future for America-bevegelsen, Daniel kapittel elleve, vers førti. For millerittene ble lyset fra den sentrale søylen framstilt som lyset fra synet ved elven Ulai, og for Future for America-bevegelsen ble lyset fra den sentrale søylen framstilt som lyset fra synet ved elven Hiddekel.

«Det lys som Daniel mottok fra Gud, ble gitt særlig for disse siste dager. Synene han så ved breddene av Ulai og Hiddekel, de store elvene i Sinear, er nå i ferd med å bli oppfylt, og alle de hendelser som er forutsagt, vil snart komme til å skje.» Testimonies to Ministers, 112.

Lyset fra begge synene, fremstilt ved de to elvene, er knyttet sammen og går i oppfyllelse i de siste dager. Deres gjensidige «forbindelse» representerer foreningen av det menneskelige og det guddommelige, hvilket er det budskapet Søster White gjentatte ganger identifiserer som Kristi budskap i den sammenheng at menneskeligheten, forent med guddommeligheten, ikke synder. De to elvene representerer nettopp denne forbindelsen.

«Intet mindre enn fullkommen lydighet kan oppfylle målestokken for Guds krav. Han har ikke latt sine krav være ubestemte. Han har ikke påbudt noe som ikke er nødvendig for å bringe mennesket i harmoni med Ham. Vi skal peke syndere hen til Hans karakterideal og lede dem til Kristus, ved hvis nåde alene dette ideal kan nås.

Frelseren tok på seg menneskehetens skrøpeligheter og levde et syndfritt liv, for at menneskene ikke skulle frykte at de på grunn av den menneskelige naturs svakhet ikke kunne seire. Kristus kom for å gjøre oss til «delaktige i den guddommelige natur», og hans liv vitner om at menneskeheten, forenet med guddommelighet, ikke begår synd.

«Frelseren seiret for å vise mennesket hvordan det kan seire. Alle Satans fristelser møtte Kristus med Guds ord. Ved å stole på Guds løfter mottok Han kraft til å adlyde Guds bud, og fristeren kunne ikke vinne noen fordel. Til enhver fristelse var Hans svar: 'Det står skrevet.' Slik har Gud gitt oss sitt ord, som vi kan motstå det onde med. Overmåte store og dyrebare løfter er gitt oss, for at vi ved dem skulle 'få del i guddommelig natur, etter å ha unnsuppet fordervelsen som er i verden ved begjæret.' 2 Peter 1:4.»

«Be den fristede om ikke å se på omstendighetene, på selvet sin svakhet eller på fristelsens makt, men på kraften i Guds ord. Hele dets styrke er vår. «Ditt ord», sier salmisten, «har jeg gjemt i mitt hjerte, for at jeg ikke skal synde mot Deg.» «Ved dine leppers ord har jeg vøkt meg for ødeleggerens stier.» Salme 119:11; 17:4.» The Ministry of Healing, 181.

Økningen av kunnskap i 1798 og i 1989 representerte en avforsegling av Guds profetiske Ord. Hans Ord tilveiebringer kraften til å seire slik som Han seiret, og «Hans liv forkynner at menneskeligheten, forenet med guddommeligheten, ikke begår synd.» Synet ved elven Ulai er marah-synet av Hans åpenbarelse, som er fremstilt ved profetien om de to tusen tre hundre dagene. Synet ved elven Hiddekel er chazon-synet av den profetiske historie, som er fremstilt ved profetien om de to tusen fem hundre og tjue år. Marah-synet representerer guddommeligheten, og chazon-synet representerer menneskeligheten.

Begge elvene i det gamle Sjinar, nemlig Ulai og Hiddekel, eller det som i dag er kjent som Tigris og Eufrat, løper til slutt sammen i vannveien Shatt al-Arab i det sørlige Irak, og Shatt al-Arab munner deretter ut i Persiabukta. Jesus benytter det fysiske og naturlige til å fremstille det åndelige, og synene som er knyttet til de to elvene, og som nå er i ferd med å gå i oppfyllelse, fremstiller en forbindelse mellom det menneskelige og det guddommelige, idet de når avslutningen på sitt løp mot havet. Denne sannheten blir stadfestet i begynnelsen av de to profetiene som fremstilles ved de to synene i Daniel kapittel åtte, vers tretten og fjorten. Det ene synet er spørsmålet, det andre er svaret, og logisk sett kan de ikke skilles fra hverandre.

Synet om menneskeligheten, som identifiserer nedtrampingen av helligdommen og hæren, begynte i året 677 f.Kr., og synet om guddommeligheten, som identifiserer Kristi fremtreden, begynte i året 457 f.Kr. Forbindelsen mellom guddommelighet og menneskelighet er fremstilt ved de to hundre og tjue år, som forbinder de to utgangspunktene for de to synene. To hundre og tjue er et symbol på «forbindelsen mellom menneskelighet og guddommelighet», og er også fremstilt ved forbindelsen mellom økningen av kunnskap ved endetiden i 1798 og økningen av kunnskap ved endetiden i 1989.

Det formaliserte budskapet som sprang ut av kunnskapsøkningen i 1798, ble først framstilt av Miller i 1831 (og deretter i avisen Vermont Telegraph i 1833). 1831 er to hundre og tjue år etter utgivelsen av King James Bible i året 1611. King James Bible representerte et todelt dokument

bestående av Det gamle og Det nye testamente. Begynnelsen og avslutningen på de to hundre og tjue årene «forbandt» en guddommelig utgivelse med en menneskelig utgivelse. Opplysningene i den menneskelige utgivelsen var avledet av det guddommelige lyset som ble avforseglet ved endens tid i 1798, og deretter ble formaliserte gjennom arbeidet til et menneskelig redskap, som hadde begynt å utgi det i 1831. Det var en guddommelig utgivelse, med et guddommelig beseglet budskap, som senere ble avforseglet av menneskeheten, og deretter framstilt ved et menneskelig redskap. Det hebraiske ordet som i Guds ord er oversatt med «publish», betyr å rope ut til, å skrike, å være berømt, gjest, invitere, nevne, (gi) navn, forkynne, proklamere, uttale, offentliggjøre. Miller begynte å offentliggjøre sitt budskap i 1831, og i 1833 ble det bokstavelig talt utgitt i Vermont Telegraph.

Det formaliserte budskapet som sprang ut av kunnskapsøkningen i 1989, ble først publisert i 1996 (i tidsskriftet The Time of the End), to hundre og tjue år etter publiseringen av de to hellige dokumentene som er kjent som Uavhengighetserklæringen i 1776 (og deretter De forente staters grunnlov) i 1789. Begynnelsen og avslutningen på de to hundre og tjue årene knytter guddommelighet til menneskelighet, og det gjør den gjennom publiseringen av de to guddommelige dokumentene, med begynnelse i 1776. Da Daniels bok ble åpnet ved endetiden i 1989, ble det formaliserte budskapet, som var blitt tilveiebrakt gjennom arbeidet til et menneskelig redskap, publisert i 1996. Rekkefølgen var en guddommelig publisering, deretter en åpning, og så en menneskelig publisering.

I begge endetider blir sannhetens tre trinn identifisert. Begge begynner med en guddommelig publisering som det første trinnet, og en menneskelig publisering som forklarer et guddommelig budskap, er det siste trinnet. Det midterste trinnet er når Løven av Juda stamme åpner det guddommelige budskapet for den særskilte historien, og deretter utvelger et menneskelig redskap til å samle det lys som ble åpnet fra det guddommelige dokumentet. Når åpningen finner sted, blir opprør åpenbart ved de ugudelige som ikke forstår kunnskapens økning. Slik blir en guddommelig publisering framstilt ved den første bokstaven i det hebraiske alfabetet, kunnskapens økning blir framstilt ved den trettende bokstaven, hvor opprør blir åpenbart, og den menneskelige publiseringen av det særskilte guddommelige budskapet for den historien er den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet, og sammen betyr de tre bokstavene «sannhet».

Synene ved elvene Ulai og Hiddekel, som nå er i ferd med å gå i oppfyllelse, viser at i de siste dager smelter økningen av kunnskap fra begge elver sammen for å bevise at guddommelighet forent med menneskelighet ikke synder. Daniel mottok synet som fremstiller Kristi tilsynekomst ved avslutningen av profetien om de to tusen tre hundre år i 1844, mens han var ved elven Ulai.

Og jeg så i et syn; og det skjedde, da jeg så, at jeg var i borgen Susan, som ligger i provinsen Elam; og jeg så i et syn, og jeg var ved elven Ulai. Daniel 8:2.

Daniel mottok synet som fremstiller synet om to tusen fem hundre og tjue år av profetisk historie mens han var ved elven Hiddekel.

Og på den fire og tyvende dagen i den første måneden, mens jeg var ved bredden av den store elven, som er Hiddekel. Daniel 10,4.

Deretter identifiserte Gabriel hensikten med chazon-synet ved Hiddekel-elven i vers fjorten.

Nå er jeg kommet for å la deg forstå det som skal hende ditt folk i de siste dager; for synet gjelder ennå mange dager. Daniel 10:14.

Synet som ble gitt ved elven Ulai, identifiserer Kristi «tilsynekomst» (guddommelighet) da Han brått kom til sitt tempel den 22. oktober 1844. Det fremstilte «guddommelighet» som trådte inn i millerittenes tempel (menneskelighet) på denne datoen; for Forsoningsdagen, det vil si dagen for «forening til ett», representerer sammenslutningen av guddommelighet med menneskelighet. Synet som ble gitt ved elven Hiddekel, identifiserer hva som skal komme over Guds folk (menneskelighet) i de siste dager.

Begynnelsen på synet om «åpenbarelsen» var året 457 f.Kr. To hundre og tjue år etter den profetiske perioden som identifiserer nedtrampingen av helligdommen og hæren, og som begynte i 677 f.Kr. Avslutningen på de to hundre og tjue årene, som var knyttet sammen ved utgangspunktet for de to synene, ble markert av den Underfulle Tallmesteren, som også er den Underfulle Språkmesteren i Habakkuk 2:20.

Men Herren er i sitt hellige tempel; all jorden tie for hans åsyn. Habakkuk 2:20.

Forbindelsen mellom menneskelighet og guddommelighet, som i begynnelsen ble fremstilt ved utgangspunktene for de to profetiene, ble ved deres felles endepunkter identifisert ved det kapittel og vers som beskrev den plutselige fremtreden av guddommeligheten, idet Han kom inn i det tempel Han hadde oppført i løpet av de førtiseks årene som begynte ved endetiden i 1798 og endte førtiseks år senere, den 22. oktober 1844.

Vet dere ikke at dere er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i dere? Dersom noen ødelegger Guds tempel, skal Gud ødelegge ham; for Guds tempel er hellig, og dette tempel er dere. 1 Korinterbrev 3:16, 17.

Den 22. oktober 1844, i samsvar med synet om «tilsynekomsten», fastslo Habakkuk at Herren var i sitt hellige tempel. Han hadde reist opp igjen tempelet som hadde vært ødelagt og nedtrådt i to tusen fem hundre og tjue år, på førtiseks år.

Og tal til ham og si: Så sier hæskarenes Herre: Se, mannen hvis navn er GREINEN; han skal skyte opp fra sitt sted, og han skal bygge Herrens tempel. Ja, han skal bygge Herrens tempel; og han skal bære herligheten og sitte og herske på sin trone; og han skal være prest på sin trone; og fredens råd skal være mellom dem begge. Og kronene skal være til Helem og til Tobija og til Jedaja og til Hen, Sefanjas sønn, til et minne i Herrens tempel. Og de som er langt borte, skal komme og bygge på Herrens tempel, og dere skal kjenne at hæskarenes Herre har sendt meg til dere. Og dette skal skje, dersom dere med iver lyder Herren deres Guds røst. Sakarja 6:12–15.

I Johannes 2,20, etter at Kristus hadde rensset templet, noe som ifølge Søster White var en oppfyllelse av Malakias bok kapittel tre, slik også 22. oktober 1844 var det, kom paktens Engel brått til sitt tempel.

Jesus svarte og sa til dem: Riv ned dette tempelet, og på tre dager vil jeg reise det opp. Da sa jødene: I førtiseks år har dette tempelet vært under bygging, og vil du reise det opp på tre dager? Men han talte om sitt legemes tempel. Johannes 2:19–20.

Til oppfyllelse av Malaki kapittel tre kom Kristus plutselig til sitt tempel da han rensket templet ved begynnelsen av sin tjeneste i Johannes kapittel to, noe som var et forbilde på 22. oktober 1844. Tempelrenselsen ved Kristus i Johannes kapittel to, og 22. oktober 1844, var en oppfyllelse av Malaki kapittel tre. I Johannes kapittel TO og vers TJUE blir vi underrettet om at det menneskelige tempel var blitt oppført på førtiseks år, og det guddommelige tempel ble reist opp på tre dager. Det menneskelige tempel blir først Habakkuks «hellige tempel» når guddommen plutselig kommer inn i det, slik den gjorde den 22. oktober 1844, for guddom forenet med menneskelighet synder ikke. Synene om de to store elvene i Sinear fremstiller sannheten om at menneskelighet forenet med guddom ikke synder.

Vi vil fortsette vår behandling av vers førti i Daniels bok kapittel elleve i den neste artikkelen.

Også dere, som levende steiner, blir bygd opp til et åndelig hus, et hellig presteskap, for å bære fram åndelige offer, som er velbehagelige for Gud ved Jesus Kristus. 1 Peter 2:5.